

HELL'S TOUR +

Narozeniny

1998

Narozeniny 98

Tak nám začíná další tradiční výprava. Letos ovšem poprvé bez narozeninových legráček. oni nám totiž příliš nepřejí okolnosti. pozitivní ovšem je, že na celou akci máme tři dny. Sešli jsme se čtyři: Alice, Honza, Dig a Šimon..

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	718	0	0	17

Je 7.5. odjíždíme v 17.45. dnešní cíl je v domečku na Řípu. Nepojedeme však obvyklou cestou, ale Honza našel v mapě něco nového. Z Prahy nás, jako obvykle, vyvádí Dig. Vleče nás kolem Vltavy přes Stromovku a Suchdol do Roztok. Tady předal navigaci Honzovi. Až do Trněného Újezda se jede báječně. Teď ovšem dám prostor Digovi. Smc.

No dobrá, dobrá... tak tedy: Během průjezdu Trněným Újezdem, při sjezdu z kopce proti mně vyrazilo ze zatáčky auto. Při snaze vyhnout se mu, jsem proletěl díru v silnici. No, a při tomto manévru jsem udělal takovou blbost, kterou by snad žádný cyklojezdec neudělal. Když mi bylo jasné, že je všechno v háji, zapřel jsem se o řídítka. Následovalo něco jako zemětřesení kombinované s nukleární zkázou. Rána, ohromný otřes a prudká bolest v celé horní části mého člověka. Následoval úhybný manévr ke kraji, průjezd další dírou a křečovitě zastavení za podivného škubání celého kola. Během zběžné kontroly se neukázaly nijak zvláštní škody. Je to tu však velmi nepřehledné. Rozhodl jsem se, že sjedu až dolů a tam se uvidí. A vidělo se.

To co vidíte je roztržený ráfek. Tak, a teď zas ty... Dig.

Tak a co dál. Po chvíli bezradného okounění jsme viděli jak z protějšího domu vyjel lehkýjízdní Cyklonaut. Dig s ním prohodil pár slov a pak s ním Honza odjel do kralup. Je půl deváté. Jestli to dobře dopadne, přiveze Honza nový ráfek a až to spravíme, pojedeme dál.

Při čekání nebylo co na práci, a tak Dig zapnul na troskách svého stroje vysílačku a po chvíli kvedlání s čudlíkama jsme se zaposlouchali do podvečerní talkshow Otíka a neznámého CBčkáře, který se hlásil a mluvil stejně nějak takhle: „...“ To by na ukázkou stačilo.

Honza se vrátil s novým ráfkem a přírůstkem asi 19 km. Chtělo se nám ho tam dáti, ale jemu se nechtělo. Myslím ráfku. Dobrá, nechť tedy dostane, co si zaslouží. Začalo ukrutné povolování sedmikolečka. Nešlo to. Načeš Honza zašel do hospody, naproti které byla montáž prováděna. Po chvilce vyšel s nějakým pánem. Tušili jsme, že jsme blíž cíli. Ale nebyli. Pravda, kolečko bylo povoleno, díra pro ventilek zvětšena, ale to nejhorší nás ještě čeká. Výměna a záplet drátů. Bože... Pustili jsme se do toho, poprvé trpělivost klesá, podruhé je na vlásku, potřetí se to povedlo. Dráty jsou zapleteny, tváří se sice v pořádku, ale nejsou. Dig ve

spolupráci s Alicí se úspěšně pokusil přeplést dráty dle vzoru mého kola. Zatímco já jsem pomalu, ale jistě začínal usínat, Dig již začal kolo centrovat. Povedlo se, stačí nandat duši a plášť. Hotovo. Už, už nasedá, vyjíždí, přijíždí, sesedá a zároveň s tím tvrdí, že je všechno v absolutním pořádku. Až na brzdy. Ty prý fungují nějak takhle – uáááá, bum, bum, bum, bumbumbum! Dodává: „kašlu na to, opravím to zejtra“. Konečně po pěti hodinách, všichni znaveni vyjíždíme.

Shodli jsme se v několika věcech. Nepojedem dle našeho původního cíle – domečku na Řípu, nýbrž to zapíchnem někde v Zákolanech. Asi 3 km jízdy a jsme tam, kde se nám moc líbí. Chvilé rozdělávání doupat a je to. Stačí jen usnout a to nebude žádný problém. Ležíme pod hvězdami, s plachtou v režimu „stand by“. Je 1:20. Smc.

Technická data:

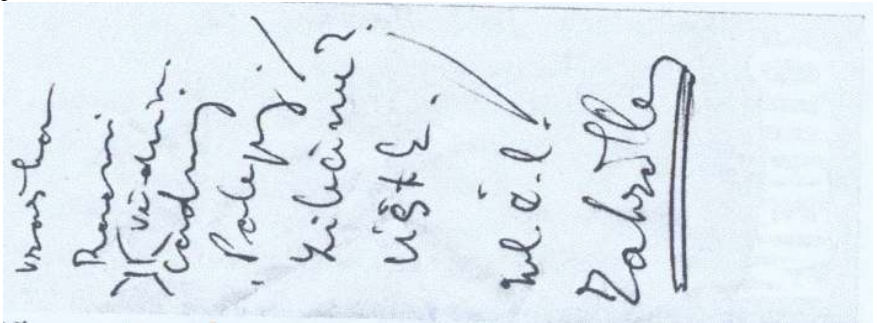
Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Zákolany	47,5	750	31,2	18	23 - 4

Ráno 8.5. pátek

Vstáváme po deváté.

vyjíždíme z kopce. Vyskytl se nějaký problém. Dig zajíždí do kopřiv. Já s klidnou myšlenkou, že ho ty kopřivy lákají víc než my a že jim dá přednost před námi, jedu dál. Nakonec, je to jeho život... v tom mě napadá, že by to mohl být následek včerejší havárie. Byl. Chvilí se snažil srovnat včera poškozené rameno. Už se rozjíždí a je vše O.K. v nejbližší vesnici hodláme dolpnit zásoby vody. U první pumpy nás místní upozornili, že voda je tek na zalejvání kompostu. U druhé, ta zas neteče. Až nakonec vylezl z protějščího baráku pán, který nás poslal někam za vesnici + nám daroval Atilu. Vydali jsme se tedy na cestu. Pokračovali jsme směrem na Říp, rychlostí pohybující se okolo 30 km/h. dojeli jsme až do Straškova, do oblíbené hospody v zatáčce. A zde probíhal i oběd. Před hospodou se jal Dig páčit informace kam dál z nějakého nebohého pána. O jeho ochotě hovoří účtenka č.1.

nic naplat, vzali jsme svých šest švestek, teda 4 kola ale to nic nemění na tom, že zpoždění jsme dohnali jedna radost. Tady jsme měli být před patnácti hodinami. Pokračujeme po silnici ještě pár kilometrů a moji tři společníci směřují prsty na nějaký domeček na úpatí Řípu. To je onen slavný spací hrad. Pokračovali jsme, předjížděli jsme, pařili jsme se. A to všechno v jednom. Potom nám Dig sdělil, že když prý byli tuším v Holandsku, bylo takhle i v noci. Náhle se před námi objevil kopec. V polovině jsme to zastavili, abychom zformovali skupinu. Dohodli jsme se, že v nejbližším rybníku provedeme ráchání.

Jelo se pěkně až do Úštěku, kde jedna odbočka byla na Mimoň a druhá na českou lípu. Přičemž na stranu směrem na to větší město, se tyčila hospoda. Počkali jsme na Honzu a tradá dovnitř. Dal jsem si velikou Kolu, Alice veliké nevím, Honza veliké pivo a Dig šel rovněž ve stopách velikého piva.

Odpočinek skončil a my jsme se zeptali dvou cyklistů, kudy nejlíp do Č. Lípy. Následovalo šílené vysvětlování, ze kterého plynulo jednoduché řešení. Stačili jsme vyjádřit jim své sympatie děkovátkem.

Nakonec byla vybraná cesta přímo stvořená pro jízdu na kole...

občas mě musíte brát doslova. Projeli jsme vesnicí, která byla podzámčím hrozivě se rozpadajícím zámku. Zde jsme dali další pauzu s odůvodněním, že jsme všichni takzvaně – nejede to. Až na Alici. Ta ženská je snad robot s křemíkovéjma vnitřnostma. Kit – katovali jsme pod celkem pěkně vyhlížejícím kaštanem, vedle docela pěkně vyhlížejícího hořčičného pole a nádherného hřbitova. Během pauzy se z nás stále čoudí, jaké je nám vedro. Ze směru, kam jedeme soustavně přijíždějnjáci magoři na kolech. Podle výbavy se vracejí z nějakého koupání, nebo ze setkání exhibicionistů. A co je zajímavé, vždycky projedou tak dva, nebo tři, pak se neděje dlouho nic a potom projedou naprosto zničené holky, které viditelně patří k nim.

Smc.

Dlužno podotknout, že je na ně daleko zajímavější i příjemnější pohled, než na předjezdce. Tolik na okraj. Dig.

A když kolem nikdo nejede, máme i tak na co koukat. Hovoří o tom tento obrázek.

kouř s nás se rozptýlil, jsme o něco chladnější, nejvyšší čas jet dál. Rozjeli jsme se směrem k jeskyním, ne které Dig spolu s HT spávali. Nebylo by špatné strávit tam noc. Zatím jsme odtamtud daleko.

Šlapali jsme přes Kravaře, Zahrádky, s malou zastávkou na buřtu a pizzu na Č. Lípu až jsme dojeli do Zákup. Rozhodli jsme se, že si dáme večer, ale nebude to krokodýlí steak, budou se zkrátka baštit kuřecí smaženosti. Do jeskyně jsme po jednoduché úvaze nedojeli. Přišli jsme na to, i když je to obdivuhodné, přemýšlením, že nemáme sílu. Udoupatovali jsme se 5 km za městem. V krásném, měkkoučkém, protihlukovém, travnatostromovětvičkovém háji – to bylo pro Blanku, aby věděla, o co přišla. To místo se jmenovalo Lasvice. Smc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Lasvice	42	814	91,8	19,3	37 - 8

Nyní opatrně otočte stránku a vězte, že

Ráno 9.5. sobota

budíme se okolo deváté a provádíme vstávací činnosti. Navzájem jsme si pogratalovali k výběru místa na dnešní nocleh, a potom se pustili do snídane.

pak jsme dobalili a dali se zas na cestu. Nejdřív projíždíme

neznačenou cestou do vesnice Velenice, která připomíná spíše nějaký skanzen. Doplňujeme zásoby vody. A skanzenýků se vyptáváme, kudy do jeskyně. A jedeme – okruh k jeskynnímu

útvary u Velenic.

Smc.

Tohle tady mají jen tak ve skále, běžný jev, nic nenormálního. Dig. Dojeli jsme k jeskyním.

Nyní opatrně otočte stránku a vězte, že

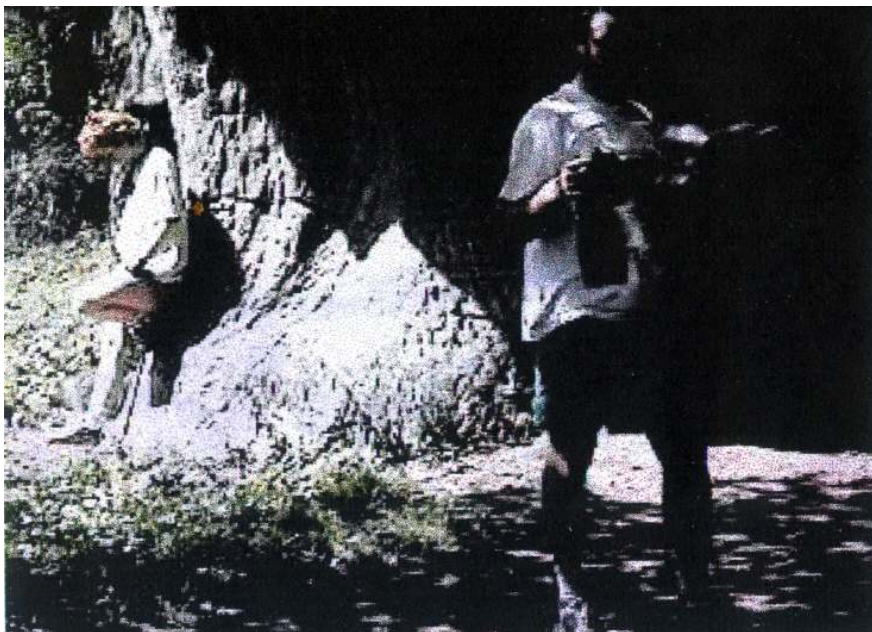
trošku jsme zklamáni tím, jak to tu vypadá. Dig konstatuje, že když tady byl naposledy bylo to tu jako v hotelu. Smc.

To je tak; když jsem tu byl naposled, byly součástí interiéru

Hell's Tour+ je neuvěřitelně šťastno, že jste ochotni se zabývat 11. stránkou.

jednotlivých místností různé dřevěné stolky, lavice, poličky i několikamístná ležení.

dneska z toho jsou zbytky troskek. Tak, pokračuj...

Dig.

Nyní opatrně otočte stránku a vězte, že

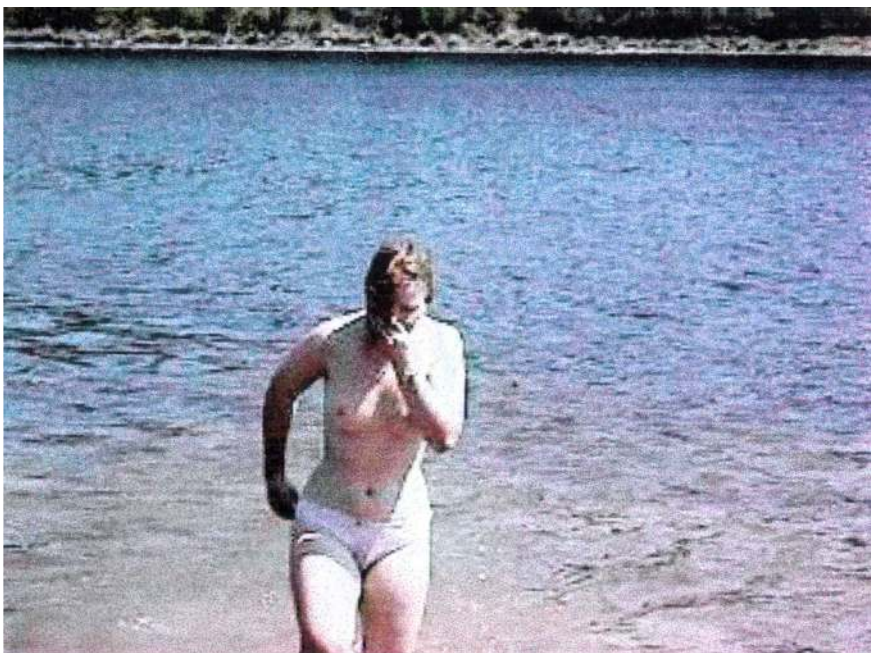
Hell's Tour+ je neuvěřitelně šťastno, že jste ochotni se zabývat 12. stránkou.

Jedeme dál. Náhle se nám naskýtá pohled, který vede nade vším jiným. Zajíždíme k tomu, co se nazývá rybník. Vážíme se tady skoro 2,5 hod.

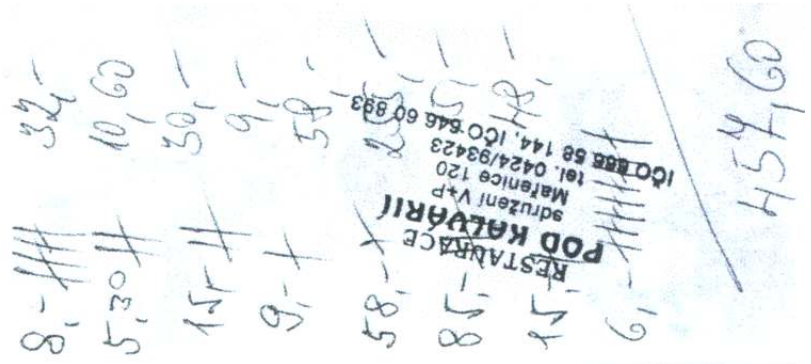

Nyní opatrně otočte stránku a vězte, že

Na oběd pokračujeme do Mařenic, kde je to moc hezký,

obsluha docela příjemná. Honza se domnívá, že bychom měli jet k přehradě Naděje, kde již byl. Nakonec jsme se tam dohrabali

šliveným terénem, moc se nám tu nelíbí. Proto se trošku koupne jen

Alice, a jedeme dál. Dokodrali jsme se až na hlavní cestu, kousek k ledové jeskyni. O tom, že je moc zajímavá, se přesvědčíte na

obrázku.

jedeme dál až k hradu Milštejn. Ten jsme celkem hravě dobyli a obsadili.

pak dál do údolí beznaděje,

přes Sloup v Čechách, zatím do mírného kopce, který se začíná zdvíhat, zdvíhat a je zdviženém. Kopec je nejen hrozný, ale taky pokrytý šíleným pískem. Konečně teď bude krásný mírný sjezd

Nyní opatrně otočte stránku a vězte, že

dolů – písk, písk áááá písk. „tak jed“ houknul na mě Dig, „když já nemůžu je tu nějaká skála“ opětuju větu. „je to šílený.“ Zastavujeme a provádíme podrobný průzkum.

Odstrojujeme bagáž, budeme kola svážet po jednom – moje,

Nyní opatrně otočte stránku a vězte, že

Digovo, Aličino a nakonec Honzovo.

nejdříve jsme si ale museli upravit cestu. Bylo potřeba odvalit z cesty velký kámen. Při tom si Dig něco udělal s ramenem.

Smc.

*Ale nééé. Jenom jsem si obnovil zranění ze začátku výpravy. Dig.
Pod skálou je něco úžasného.*

Kaple vytesaná do pískovcové skály. Následovala už jen malá kopie předešlé skály, a teď je už opravdu ten pěkný sjezd. Máme hlad tak se pouštíme do Zákup, kde se nám nechce do zámecké restaurace, proto pojedeme až do Mimoně. Přesněji do hospody Ralsko. Jíme celkem v klidu, kola jsou zamčená, kontroly provedeny.

Večere skončila. Vyšli jsme ven a překvapení: není tu Honzovo kolo.

Večer jsme strávili u policajtů a marnými pokusy ho najít. Asi po čtyřech hodinách jsme odešli kousek za město, kde jsme spáchali nocleh. Dig půjčil Honzovi jeden spacák a část záložních věcí. Hajzlové cikánský!!!

Tak takhle přesně se stávají z dětí rasisti...

Smc.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Mimoň	58,5	900	58,9	12,7	29 - 9

Ráno 10.5. neděle

Je asi deset hodin. Vstáváme, všechno jídlo, co nám ještě zbylo, dáváme na hromadu. A jako vždy, Dig vaří čaj ze zbytku vody. Balíme spacáky, oblečení a vůbec všechno, co se válí kolem.

Vyrážíme směrem odkud jsme včera přijeli. Po cestě jsme vznesli dotaz na pár lidí, kde tady leží nádraží. Všichni ochotně odpověděli, i když na nich byla vidět averze, proti jakýmkoliv návštěvníkům, a to nejen z Prahy. Doplahočili jsme se na vlak. Šel jsem ve společnosti Honzy do pokladny, kde nám bylo sděleno, že Honza bude muset jet do České Lípy, následovně pak do Bakova a teprve pak do Prahy. Rozloučili jsme se, domluvili operativní schůzku na úterý a vyrazili na Mnichovo Hradiště. Cedula modré barvy tvrdí, že nás čeká 26km. Alice se rozjíždí jako první. Jedeme po vlnité silnici značené žlutým kosočtvercem. Na obzoru se nám tetelí vzduch.

Neustále je docela hustý provoz, právě šlapeme do mírně nakloněné roviny, zato dlouhé: odborný název je kopec. Přijíždíme do vesnice Bohatice, ze které vede mírně nakloněná rovina, zato zase dlouhá. Průměr z Mimoně se pohybuje v rozmezí 19 – 20,9. A z toho kopce se ještě zvedne. Dolů to mástíme 45 km/h. potkávám první elastiky, před námi se táhne nekonečná rovina. Modrá cedule se nám snaží vnutit, že nás čeká ještě 10 km do Hradiště. Pár vesniček a kopec, velký kopec. Zásoby vody došly již za Mimoní a Dig tvrdí, že nejbližší konzum je až v, no, však víte kde. Ale tato myšlenka je brzy zatracena. Pramen Oáza je na dosah a my dokupujeme zásoby, následuje odpočinek a výjezd směrem na Mladou Boleslav. Síly jsou již teď na pokraji, a do Prahy ještě spousta kilometrů. Projíždíme kolem Škodovky, Dig zajíždí do ulice vyvěrající z prava, Alice za ním a já jako poslední. Otázka položená z mých úst byla položena Digovi byla jestli půjdem na oběd, nebo budem dojídat zbytky. Odpověď jasná: zbytky. Vyndávám tedy zbytek Šíranu (chleba) a játrovky (paštika). Alice pro změnu tahá svou výživnou stravu např. ředkvičky,

kedlubny, papriky, které jsem po nabídnutí odmítl, né, že bych je neměl rád, ale myslím, že by nebylo příjemné, aby se obsah mého žaludku stal součástí silnice. Zatímco my dva muži jsme měli plné ruce práce s pitím, já s přeléváním něčeho, co si říká RC, tedy Royal Cola, žena, co je pořád vepředu došla vyhodit odpadky. Zatímco byla pryč, silný vítr jí shodil kolo. Nemá totiž stojánek. Vyjeli jsme. Naše cesta měla pokračovat okolo dálnice až do Prahy. Nebylo tomu tak. Ale tuto skutečnost jsem se dozvěděl od Diga při polovinokopcovité pauze. Toto rozhodnutí prý učinil proto, že kolem dálnice dul tak silný vítr, že bychom dlouho nevydrželi. Zvolil proto odjezdovou taktiku. Konečně Digovi dohrává kazeta a my se zaposloucháme do Mikyho řevů. Což je kazeta, kde je Visací zámek, Hudba Praha, E!E a podobně.

Pokračujeme po rovné silnici, když tu náhle nějaká hmyzí dotěrka usoudila, že mé brýle mám jen tak pro srandu králíkům udělala hvíízdu a vlétla přímo pod ně a po pár vteřinách se rozhodla, že udělá výpravu přímo do mého oka. Rukama jsem poslepu zahrabal po brzdách, v tu chvíli se ozvalo prrrrrr, to jak Dig nestihl včas zabrzdit a zavadil o mě předním kolem. Nakonec jsem zastavil a mršinu, ééé, pardon, mušinu z oka vylovil. Takto jsme pokračovali ještě pár kilometrů, pravda už bez výplachů po zásahu

mouchou. Zastavili jsme až po chvíli, kdy Dig řekl, že se budeme pomalu vracet. Alice odvětila, že tedy tady zahne do levotočivé zatáčky, která se podle Diga vyznačuje tím, že je do pravého úhlu.

Smc.

Rád bych podotkl, že Alice nezahýbá, ale odbočuje, to jen tak na okraj.
Dig.

Sjeli jsme docela roztomilý kopeček – hrobeček. A teď si to mastíme po krásné rovině, ale síly né a né přestat ubývat. Přijeli jsme do malebné vesničky, ve které, aniž bych to dal jakýmkoliv způsobem najevo, se mi vůbec nelíbilo. Přejeli jsme šraňky, vyjeli nakloněnou rovinu, kde jsme na vršku zastavili. Dali jsme si KIT-KAT. druhý muž výpravy Dig, mi nenápadně naznačil, že do Prahy je to daleko. Asi 40 km. Pro změnu jsme nakloněnou rovinu sjeli a na nejbližší odbočce se dali doleva a projeli Všetaty. Začal foukat nechutný vítr, který si myslel, že my jsme ty super správné a úplně nejlepší oběti pro jeho neskutečnou buzeraci, která nás provázela ještě 10 km. Cestou jsme minuli ještě docela roztomilý rybníčkův důleček a moc a moc zavražovačů. Bohužel každý z nich usoudil, že v té chvíli bude vlašit jen své políčko a né nás. Alice zahýbá (*Odbočuje! Už jsem to říkal jednou!*) na krajnici, což znamená, že je buď něco v loji, nebo pauza. Naštěstí to druhé. Tatáž osoba začíná nabízet okurku značky salát s.r.o. Divnej co dává, divnější, co nebere. Z toho stanoviště se nám naskýtá pohled na Brandýs nad Labem. No nic, dáváme se na cestu. Málem bych zapomněl, Dig dává návrh že se zastavíme na zmrzlině na náměstí. Všichni souhlasíme. Když se to má stát, vidíme smutnou okolnost – je zavřeno. Jedeme dál. Projíždíme dálnici a pokračujeme po úzké dlouhé nerovné a vůbec co ještě jde, silnici. Nicméně až na tu únavu se jede velice dobře. Ae ae eee, mám vyražený dech. Vidím totiž ceduli vypadající nějak takhle – Hlavní město Praha. Dobře. Jsou vidět první známky života – Satanice. Vůdce zajíždí ke kraji s odůvodněním, že jeho rameno je v hajeee, v hajském lese. Tudíž si odpočinem. Na mojí a Aličině tváři je vidět, že i pot přikývne. Zasedáme ve stanici autobusu. Mluvím za sebe. Jsem znaven, moc znaven. Rozhodli jsme se, že uděláme ještě jednu přestávku a to u stánku s Colou. Projíždíme okolo Černého Mostu a sjíždíme dolů k rybníkům a jsme tam, kde je i odpočinek. S Digem vedu dlouhý rozhovor o všem, co je v té chvíli dostupné. Asi po půl hodině

vyjíždíme s nově nabitou energií... no, není jí moc... Za chvíli se dostáváme k prvopočátku kopce do Třešňovky. Vykonávám na to potřebu (tlačím... kolo). Jsme nahoře. Rozhodli jsme se, že nepojedeme terénem, ale že to vezmeme kolem technických služeb a nahoru na Balkán. Zastavili jsme se ještě v potravinách a hurá na stadión. Smc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	56,5	1010	109,7	18,5	27 - 9

Celková technická data:

Účast: 4 jezdci; Já, Dig, Honza, Alice

Oficiálně přiznaná kilometráž: 292

© Hell's Tour^{plus} 1998
Dig & Smc
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz